

РЕШЕНИЕ

№ 40769

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9453** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.68, ал.6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по жалба на С. Й. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], Столична община срещу заповед № 3286з-3102/31.07.2025г., издадена от директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи (МВР), с която, на основание чл. 21, ал.1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, приета с ПМС № 191/22.07.2015г., е отказано снемането на полицейска регистрация № 2915 от 23.03.2011г. по описа на СДВР и полицейска регистрация № 3691 от 28.11.2011 г. по описа на 08 РУ – СДВР.
В жалбата са изложени подробни доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, несъответствие с материалноправните разпоредби на европейското законодателство, несъответствие с целта на закона - основания за оспорване по чл. 146, т.3, т.4 и т.5 АПК. Конкретно жалбоподателят твърди, че двете деяния, за които са извършени полицейските регистрации са извършени през 2011 г. в сравнително кратък времеви интервал от около 3.месеца и в момент, когато се е намирал в млада възраст и оттогава до настоящия момент са изминали почти 15 години, през които не е вършил никакви противоправни деяния и е реабилитиран. Счита, че в обжалваната заповед не са изложени конкретни аргументи, защо в случая съхранението на данните му все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани при създаването на полицейската регистрация. Моли съда да отмени заповед № 3286з-3102/31.07.2025г., издадена от директора на Главна дирекция „Национална полиция“ и да върне преписката на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на

полицейските регистрации на жалбоподателя. Претендира присъждане на направените разноски. Ответникът - директорът на Главна дирекция "Национална полиция" (ГДНП) към МВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и излага аргументи за законосъобразност на обжалвания отказ. Подробни съображения излага в представена писмена защита. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, че административното производство е било образувано по подадено от жалбоподателя С. Й. М. заявление вх. № 328605-59 24.03.2025 г. по описа на ГДНП за снемане на полицейските му регистрации.

По заявлението е извършена проверка, въз основа на данните от която е изготвено Предложение рег. № 513р-63991/17 06.2025 г. по описа на СДВР на директора на СДВР до директора на Главна дирекция "Национална полиция" за отказ за снемане на полицейската регистрация.

В предложението са обобщени резултатите от проверката.

При проверката е установено, че С. Й. М. има извършени три полицейски регистрации по смисъла на чл. 68. ал. 1 от ЗМВР, както следва: рег. № 2149 от 23.10.2024 г. по описа на 02 РУ П. - ОДМВР П., за деяние по чл. 343б, ал. 1 от НК, по ДП № 252/2024 г. на 02 РУ П.; рег. № 2915 от 23.03.2011 г. по описа на СДВР, за деяние по чл. 343б, ал. 1 от НК. по ДП № 11130/2011 г. на СДВР; и с рег. № 3691 от 28.11.2011 г. по описа на 08 РУ - СДВР, за деяние по чл. 129, ал. 2 от НК. по ДП № 1339/2011 г. на 08 РУ - СДВР.

С обжалваната заповед директорът на ГДНП се е произнесъл по отношение на полицейската регистрация с рег. № 2915 от 23.03.2011 г. по описа на СДВР и полицейска регистрация с рег. № 3691 от 28.11.2011 г. по описа на 08 РУ - СДВР. Полицейска регистрация № 2149 от 23.10.2024 г. по описа на 02 РУ П. - ОДМВР П. е снета със Заповед № 3286з-3101/ 31.07.2025г. на директора на ГДНП.

Полицейската регистрация с рег. № 2915 от 23.03.2011 г. по описа на СДВР е извършена на С. Й. М. за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, ДП № 11130/2011 г. на СДВР, прокурорска преписка № 14676/2011г. на Софийска районна прокуратура (СРП). Досъдебното производство е приключило с внесен в Софийски районен съд (СРС) обвинителен акт. Образувано е НОХД № 13802/2011 г. по описа на СРС. С протоколно определение от 03.01.2012 г., постановено по НОХД № 13802/2011 г., СРС одобрява споразумение с което страните по делото постигат съгласие, като подсъдимият М. се признава за виновен за това, че на 07.03.2011 г. около 03.00 ч., в [населено място] в [населено място] с посока на движение от [населено място] към Стар лозенски път, на 100 м. преди Околовръстен път, управлявал моторно превозно средство, лек автомобил марка/модел „О. А.“ с [рег.номер на МПС], с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда - 2,2 на хиляда установено по надлежния ред с протокол за химическа експертиза № 533/07.03.2011 г. па УМБАЛ „Св.Анна-София“ АД - престъпление по чл. 344. ал.1 от НК С оглед предвиденото в чл. 343б, ал 1 от НК наказание и на основание чл. 55, ал. 1 и 2. б „б“. вр чл 42а, ал. 2, т. 1 и г. 2, вр. е ал. 1 от НК, съдът определя на С. Й. М. наказание „пробация“, като се наложат заедно следните пробационни мерки: “задължителна регистрация по настоящ адрес“ с продължителност от седем месеца, която да се изпълнява по настоящ адрес, с явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице с продължителност два пъти седмично, и “задължителни периодични срещи с пробационен служител“ с продължителност от седем месеца. На основание чл. 343г, вр. чл 37, ал 1, т. 7 от НК, съдът налага на С. Й. М. наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от седем

месеца, като на основание чл. 59, ал. 4 от НК се приспада времето, през което за същото деяние обвиняемият е бил лишен по административен ред от възможност да упражнява това право, считано от 07.03.2011 г.

Полицейската регистрация с рег. № 3691 от 28.11.2011 г. по описа на 08 РУ - СДВР е извършена на С. Й. М. за престъпление по чл. 129, ал. 2 от НК, ДП № 1339/2011 г. на 08 РУ - СДВР, прокурорска преписка № 39189/2011 г. на СРП. Досъдебното производство е приключило с внесен в СРС обвинителен акт. Образувано е НОХД № 24057/2011 г по описа на СРС. С присъда от 29.05.2012 г., постановена по НОХД № 24057/2011 г., СРС, НО, 19-и състав признава С. Й. М. за виновен в това, че на 18.06.2011 г. около 20,30 ч. в [населено място], в автобус № 5 в района на [населено място] (в разстоянието от последната спирка на [населено място], до следващата спирка, която е при кметството на [населено място]), с ръце нанесъл удари по главата на друго лице в резултат на което му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на долната челюст в областта на долночелюстния ъгъл вляво и в областта на десния ставен израстък, кръвонасядания по кожата, които наранявания са реализирали медико биологичната характеристика - счупване на челюст, поради което и на основание чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 54 от НК, съдът му налага наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години. На основание чл. 66, ал. 1 от НК, отлага изпълнението на така наложеното наказание от три години „лишаване от свобода“ за срок от пет години. Съдът групира, на основание чл. 25, ал. 1, вр. с чл. 23, ал. 1 от НК, така наложеното наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години за извършеното престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и наказанието „пробация“ за срок от седем месеца с пробационни мерки чл. 42а, ал. 2, т.1 и т. 2 от НК, наложено му по НОХД № 13802/2011 г. на СРС, влязло в сила с протоколно определение от 03. 01. 2012 г., за деяние по чл. 343б, ал. 1 от НК. като налага най-тежкото от тях, а именно - наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години. На основание чл. 66, ал. 1 от НК отлага изпълнението на така наложеното общо най-тежко наказание от три години „лишаване от свобода“ за срок от пет години. На основание чл. 23, ал. 2 от НК присъединява към така наложеното най-тежко наказание и наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от седем месеца, наложено му по НОХД 13802/2011 г. на СРС, влязло в сила с протоколно определение от 03. 01. 2012 г за деяние по чл. 343б, ал. 1 от НК. Присъдата е обжалвана пред Софийски градски съд (СГС). С решение № 36 от 10.01.2013 г., постановено по ВНОХД № 4199/2012 г., СГС, НО, III въззивен състав, на основание чл. 337, ал. 1, т 1 от НПК, изменя присъда от 21.05.2012 по НОХД № 24057/2011 г. на СРС, НО, 19 състав, с която на С. Й. М. е наложено, на основание чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 54 от НК, наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години, изтърпяването на което е отложено, на основание чл. 66, ал. 1 от НК, за срок от 5 години, като изменя вида и основанията на наложеното наказание в следния смисъл: на основание чл. 129, ал. 2, вр. счл.1 , вр. С чл. 55, ал.1, т.2, б. “Б”, вр.с чл. 42а, ал. 2, т.1 и 2 от НК, налага на С. Й. М. наказание „пробация“ при следните пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ два пъти седмично за срок от 1 година и 6 месеца и “задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 1 година и 6 месеца. Налага на С. Й. М., на основание чл. 25, ал. 1, вр. с чл. 23, ал. 1 от НК общо наказание измежду наказанията „пробация“, наложени му НОХД № 13802/2011 г. на СРС и наказанието, наложено му по настоящото дело, в размер на по-тежкото от тях, а именно: “пробация“ при следните пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“, два пъти седмично за срок от 1 година и 6 месеца и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 1 година и 6 месеца. Присъединява към общото наказание, на основание чл.25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 2 от НК, наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 7 месеца, наложено на М. по НОХД № 13802/2011 г. на СРС, НО. На основание чл. 25, ал. 2 от НК, от така определеното

общо наказание се приспада изтърпяната част от наказанията „пробация“ и „лишаване от право да управлява МПС“ по НОХД № 13802/2011 г. на СРС. Потвърждава присъдата в останалата ѝ част. Решението на СГС като въззивна инстанция е окончателно.

С. Й. М. е реабилитиран по право, считано от 27.01.2016 г.

Съгласно електронна справка за съдимост № 250407005000163961 от 07.04.2025 г., С. Й. М. е признаван за виновен и е осъждан по НОХД № 13802/2011 г. и по НОХД № 24057/2011 г. описа на СРС.

С оспорената Заповед № 3286з-3102/31.07.2025г., издадена от директора на Главна дирекция „Национална полиция“, на основание чл. 21, ал.1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, приета с ПМС № 191/22.07.2015г., е отказано снемането на полицейска регистрация № 2915 от 23.03.2011г. по описа на СДВР и полицейска регистрация № 3691 от 28.11.2011 г. по описа на 08 РУ – СДВР, извършени на С. Й. М.. В мотивите на заповедта е посочено, че прекратяванията на делата при сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително при настъпила реабилитация. Настъпилата реабилитация на лицето не следва да се приеме за индиция, че С. Й. М. представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността, опазване на обществения ред, безопасността на движението по пътищата и противодействие на пътния травматизъм. Органът е приел, че в случая е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, включително при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл. 8, ал. 1 от ЗМВР, осъществявана на основание чл. 6, ал. 1, т. 1 от същия закон. Данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото.

От ответника е изпратена цялата административна преписка по издаване на оспорения акт. По искане на жалбоподателя от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е представен справка за изтърпяване на наложените на С. Й. М. наказания.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Заповед № 3286з-4480/ 03.12.2024г. е издадена от компетентен административен орган – директор на Главна дирекция "Национална полиция". Съгласно чл. 68, ал. 6 във вр. с чл. 29, ал. 1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица. Правомощията са делегирани със Заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник-директорите на Главна дирекция "Национална полиция" да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. От приложеното по делото удостоверение 3286р-63843 от 23.10.2025. От началник на сектор “Човешки ресурси” в ГДНП се установява, че именно издателят на заповедта е заемал длъжността директор на Главна дирекция “Национална полиция” МВР към момента на издаване на заповедта.

Спазена е предписаната от закона форма със задължителните реквизити - наименование на органа, който я издава, име и длъжност на издателя, подпис на издателя.

При издаване на акта е изпълнено изискването на чл. 19, ал. 4, т. 2 от Наредба за реда за

извършване и снемане на полицейска регистрация, като е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията. По съществото си полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 от директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка на необходимостта от съхранение на лични данни.

В разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР са изброени изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила е реабилитация, но наказателното производство срещу регистрираното лице е приключило с влязла в сила осъдителна присъда, с която лицето е признато за виновно за извършване на престъпление. На практика националната уредба дава неограничено право на обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680, и регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му, в конкретната хипотеза, извън изброените в закона.

В случая е установено, че на жалбоподателя, съгласно чл. 68, ал. 1 от ЗМВР, е извършена полицейска регистрация с рег. № 2915 от 23.03.2011 г. по описа на СДВР за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК през 2011г., и полицейската регистрация с рег. № 3691 от 28.11.2011 г. по описа на 08 РУ - СДВР за извършено престъпление по чл. 129, ал. 2 от НК през 2011 г. Изтърпял е наложените му наказания и е реабилитиран по право. В случая, директивата не е транспонирана докрай, но правилото на чл. 5 не съдържа безусловно и ясно правило, поради което не е непосредствено приложимо.

Липсата на възможност в българския закон за снемане на полицейска регистрация в случай като процесния противоречи на правото на Европейския съюз. В решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г., Съдът на Европейския съюз (СЕС) (голям състав) приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в

сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Директива (ЕС) 2016/680, съображение 26 относно законосъобразното, добросъвестно и прозрачно обработване на личните данни, изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват. Определя още, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. В съображение 34 изрично се сочи, че обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното разследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл. 5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), 10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

В т. 45, т. 70 и т. 71 от посоченото решение на СЕС, е посочено, че чл. 5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Подобно изискване обаче не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

В хода на административното производство и пред съда, ответният орган не е изложил аргументи, от които съдът да достигне до извод, че съхранението на данни на жалбоподателя 14 години след регистрацията и след извършеното, все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани при създаването на полицейската регистрация. Не е преценено дали така посочените срокове са подходящи в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви "в" и "д" от Директивата в светлината на чл. 52, параграф 1 от Хартата за пропорционалност на всяко ограничаване на правата. Не е правена и периодична проверка от администратора дали съхранението на личните данни на лицата с полицейска регистрация все още е необходимо. Както е посочено в т. 60 от Решението на СЕС не за всички лица, осъдени с влязла в сила присъда за престъпление, попадащо в обхвата на това определение, рискът да са замесени в други престъпления е еднакъв, което да обосновава определянето на еднакъв срок на съхранение на засягащите ги данни. Ето защо в някои случаи, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът, който

представлява осъденото лице, не дава непременно основание за запазването до смъртта му на неговите данни в предвидения за целта национален полицейски регистър. В такива случаи вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел (вж. по аналогия становище 1/15 (Споразумение PNR ЕС—К.), от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 205). Поради това съхранението им не съответства на принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680, и е за период, по-дълъг от необходимия за целите, за които данните се обработват, което е в разрез с член 4, параграф 1, буква д) от тази директива. В т. 67 от решението СЕС дава насоки, като посочва, че може да се счита, че съхранението на биометрични и генетични данни отговаря на изискването да се допуска единствено когато „това е абсолютно необходимо“ по смисъла на член 10 от Директива 2016/680, обаче само ако то отчита естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, или други обстоятелства, като например конкретния контекст, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства или пък миналото или профила на осъденото лице.

В случая в мотивите си директорът на ГДНП не е изследвал контекстът, в който са били извършени престъпленията от жалбоподателя, че е изминал дълъг период от време. Не е изследвано миналото и профила на осъденото лице. Не са събрани данни за личността му и липсата на други нарушения. Изводите, които са изведени и анализът, който е направен в мотивите на обжалвана заповед са единствено относно необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, включително при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл. 8, ал. 1 от ЗМВР, осъществявана на основание чл. 6, ал. 1, т. 1 от същия закон, като данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото. Не е изследвана личността на жалбоподателя, поради което и не е направена преценка. Не обсъдена и настъпилата реабилитация, която, както е посочено в т. 61 от решението на СЕС може да е индicia, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, и следователно обстоятелство, което може да доведе до скъсяване на необходимия период за такова съхранение. Поради липса на изследване на риска не може да се прецени пропорционалността на съхранението на данните с оглед на преследваните с него цели. В хода на административното производство по чл. 68, ал. 6 ЗМВР административният орган дължи проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката следва да обхване предвидените в чл. 19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация действия, но трябва да включва и събиране и анализ на информацията относно заявителя като субект на данни и да прецени дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл. 68, ал. 6, т. 1-т. 5 ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на друга информация, свързана с личността на субекта на лични данни във връзка с естеството и тежестта на престъплението, за което е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, риска, който представлява изтеклият период от време, други особени обстоятелства, относими към това лице, вкл.

по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото. Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (виж т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22 г. на СЕС). Следва да се спазва баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, когато това съхранение вече не е необходимо.

В настоящия случай в оспорения административен акт не е извършен анализ по отношение личността на жалбоподателя, като не са обсъдени всички относими факти и обстоятелства. Рисковият профил на С. М. е преценен единствено в светлината, че настъпилата реабилитация не следва да се приема за индиция с оглед извършеното от него престъпление, като органът е приел, че съхраняването на неговите данни е с оглед противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Следва да бъде посочено установеното с решение на Съда на Европейския съюз по дело С 205/21, че не е допустима национална уредба, която предвижда системно събиране за целите на регистрацията им, на биометрични и генетични данни от всяко лице, привлечено като обвиняем за умишлено престъпление от общ характер, без да предвижда задължение за компетентния орган да провери и докаже, от една страна, че събирането на тези данни е абсолютно необходимо за постигането на конкретните преследвани цели и от друга страна, че тези цели не могат да бъдат постигнати чрез мерки, които засягат в по-малка степен правата и свободите на съответното лице. Липсва анализ и оценка, както и извършване на проверка от органа, дали съхранението на данните все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани и до каква степен са относими към тези цели извършваната от органът оперативно-издеирвателна дейност по чл. 8, ал.1 ЗМВР. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи или е налице основание полицейската регистрация на лицето да бъде снета. Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани в крайният акт, с който завършва производството по чл. 68, ал. 6 ЗМВР - заповедта по чл. 21, ал. 1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация. В този смисъл е и актуалната практика на ВАС - Решение № 5730 от 2.06.2025 г. на ВАС по адм. д. № 1169/2025 г., V о.; Решение № 6374 от 12.06.2025 г. на ВАС по адм. д. № 12011/2024 г., V о.; Решение № 5669 от 30.05.2025 г. на ВАС по адм. д. № 1511/2025 г., V о.; Решение № 4735 от 8.05.2025 г. на ВАС по адм. д. № 985/2025 г., V о. И мн. др.

От изложеното следва, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен като незаконосъобразен, поради налични на основание по чл. 146, т. 2, 3, 4 и 5 АПК и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в решението.

Следва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. на СЕС, като конкретно се извърши преценка дали при положение, че лицето е

реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо съхраняване на данните от тези регистрации за целите, за които са събрани и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя.

При този изход на спора и и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят своевременно претендираните и доказани разноски за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. От страна на ответника е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за неоснователно, тъй като то е в минимално определения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, размер. Водим от горното, Административен съд София - град, I отделение , LXV състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 3286з-3102/31.07.2025г., издадена от директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Главна дирекция "Национална полиция" за ново разглеждане на искането на С. Й. М. за снемане на полицейска регистрация при спазване на дадените в решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Национална полиция" да заплати на С. Й. М. с ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 1010 (хиляда и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: